

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/50/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899629
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9012899629.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu G.. Y. X., bytom D. U. XX, G., zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Szabóom, so sídlom Nemocničná 7, Kráľovský Chlmec proti žalovanému JUDr. Dušanovi Noskovičovi, so sídlom Ružová dolina 7, Bratislava, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Agrokombinát Poľnohospodárske družstvo Lehnice, IČO: 00 091 540, o zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie, odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbsi/48/2005-358 z 5. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbsi/48/2005-358 z 5. apríla 2012 zrušuje a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 8Cbsi/48/2005-358 z 5. apríla 2012 zastavil konanie o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/55/2011-321 z 22. novembra 2011 a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 3. apríla 2010 domáhal voči žalovanému určenia pravosti pohľadávky vo výške 19 288,224 eur voči úpadcovi Agrokombinát PD Lehnice v konkurze vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6K/30/1999. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 8Cbsi/48/2005-296 zo 17. júna 2011 žalobu zamietol a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 1Obo/55/2011-321 z 22. novembra 2011 uvedený rozsudok krajského súdu potvrdil. Keďže žalobca napadol rozsudok odvolacieho súdu dovolaním, Krajský súd v Bratislave výzvou zo dňa 2. februára 2012 vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie, ktorú výzvu prevzal právny zástupca žalobcu dňa 2. februára 2012. Následne právny zástupca žalobcu súdu oznámil, že žalobca je oslobodený od súdneho poplatku za podané dovolanie podľa § 4 ods. 2 písm. d/ a r/ zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Krajský súd v Bratislave sa s týmto názorom nestotožnil, poukazujúc na to, že žalobca podal žalobu podľa § 23 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“), čo znamená, že ide o konanie o určenie pravosti pohľadávky. Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že žalobca nemôže byť oslobodený od súdneho poplatku za dovolanie v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. d/ a r/ zákona o súdnych poplatkoch. Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa

vyzval žalobcu na zaplatenie poplatku za dovolanie podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, avšak žalobca oznámil súdu, že vyrubený súdny poplatok nezaplatí, Krajský súd v Bratislave rozhodol o zastavení do volacieho konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na nedostatky odôvodnenia napádaného rozhodnutia, v ktorom je síce uvedené, že poplatok za podané dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku, z odôvodnenia rozhodnutia však nevyplýva, na základe ktorej položky sadzobníka bol súdny poplatok vo výške 662 eur vyrubený, pričom uvedené nevyplýva ani z výzvy krajského súdu z 2. februára 2012. Chýbajúci odkaz na príslušné ustanovenie právneho predpisu podľa názoru odvolateľa znamená, že nie je naplnená požiadavka preskúmateľnosti rozhodnutia, keďže nie je zrejmé, či súd prvého stupňa nežiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej zákonu o súdnych poplatkoch. Presvedčivosť napádaného rozhodnutia oslabuje tiež tá skutočnosť, že súd prvého stupňa bez vysvetlenia opomenul pre odvolateľa priaznivú judikatúru zo súvisiacich konaní vedených na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5C/177/1990 a 9C/61/1994, ako aj konaní vedených na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/6/2009 a 9Cbi/22/2009, v ktorých bol odvolateľ oslobodený od platenia súdneho poplatku. Poukázal na to, že vo veci odvolania voči rozsudku súdu prvého stupňa č. k. 8Cbsi/48/2005-105 z 8. decembra 2006 odvolací súd síce potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbsi/48/2005-121 z 31. októbra 2007 o vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie, ale to len preto, že odvolateľ argumentoval výlučne nepreskúmateľnosťou odôvodnenia napadnutého uznesenia a opomenul poukázať na svoje oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o súdnych poplatkoch. Z tohto dôvodu odvolací súd nemal možnosť tento relevantný argument zohľadniť pri svojom rozhodovaní. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia preto len vyslovil, že neuvedenie konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov nie je dôvodom na zrušenie uznesenia súdu prvého stupňa a zároveň spresnil položku podľa sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že v danom prípade je predmetom konania určenie pravosti pohľadávky, kde nie je rozhodujúca výška pohľadávky vymedzená peniazmi. Neprešetril teda nesprávnosť rozhodnutia krajského súdu o vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie z pohľadu oslobodenia odvolateľa od poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o súdnych poplatkoch.

Ďalej odvolateľ namietal tiež prekvapivosť odvolaním napadnutého uznesenia o zastavení konania, s poukazom na to, že v predmetnom konaní o určenie pravosti, výšky a poradia pohľadávky, štátny orgán v nasledujúcich dvoch prípadoch konal a rozhodol v merite veci na druhom stupni o podanom odvolaní bez predchádzajúceho vyrubenia súdneho poplatku. Pripomenul tiež, že mu nebolo na základe osobitnej žiadosti priznané oslobodenie od súdneho poplatku. Zdôraznil, že krajský súd pochybil pri vyrubení súdneho poplatku za dovolanie a následne nesprávne rozhodol o zastavení dovolacieho konania, pretože ako navrhovateľ pri uplatnení nárokov z neplatného rozviazania pracovného pomeru je odvolateľ oslobodený od súdnych poplatkov. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že odvolateľ uplatnenie týchto nárokov rieši incidenčnou žalobou, t. j. v konaní o určenie pravosti, poradia a výšky pohľadávky. Poukázal na to, že dňom vyhlásenia konkurzu na majetok Agrokombinát PD Lehnice sa konania o jeho nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru zo zákona prerušili. V týchto konaniach je odvolateľ ako navrhovateľ oslobodený od platenia súdnych poplatkov. Pracovné nároky z prerušených konaní na základe prihlášky do konkurzného konania sp. zn. 6K/30/1999 si odvolateľ uplatnil incidenčnou žalobou z 23. marca 2000 v predmetnom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbsi/48/2005. Ďalšie pracovné nároky, ktoré takisto vychádzajú z neplatného skončenia pracovného pomeru odvolateľa u úpadcu a ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu, si odvolateľ uplatňuje v súvisiacich incidenčných konaniach vedených na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/6/2009 a 9Cbi/22/2009, v ktorých je odvolateľ ako navrhovateľ taktiež oslobodený od platenia súdnych poplatkov.

Na záver ešte odvolateľ poukázal na to, že v podanom dovolaní navrhol, aby bola sudkyňa JUDr. Viera Šebestová vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nakoľko vzhľadom na poukázané skutočnosti je evidentné, že jej vzťah k veci a k účastníkom dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti nebude môcť, alebo nebude schopná vo veci nestranne rozhodovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej len „O.s.p.“) prejednal podané odvolanie bez nariadenia pojednávania (§214 ods. 2 O.s.p.) v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia (§212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť, aj keď z iného dôvodu, ako je uvedené v odvolaní.

Námietky odvolateľa ohľadom zaujatosti predsedníčky senátu, ktorý napadnuté uznesenie vydal, je možné podradiť pod odvolací dôvod upravený v § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. V zmysle tejto úpravy je odvolací súd povinný zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak zistí, že rozhodol vylúčený sudca. Kedy je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania určitej veci upravuje § 14 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (ods. 1). Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní (ods. 2). Podľa odseku 3, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Namietanú zaujatosť sudkyne Krajského súdu v Bratislave JUDr. Viery Šebestovej odvolací súd posudzoval v intenciách citovaných zákonných ustanovení, pričom dospel k záveru, že odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. v prejednávanej veci nie je daný.

Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca vo svojom dovolaní proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. IObo/55/2011-321 z 22. novembra 2011 neuviedol žiadnu konkrétnu a overiteľnú skutočnosť, preukazujúcu pomer namietanej sudkyne k prejednávanej veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom tak, ako to predpokladá citované ustanovenie § 14 O.s.p. Žalobca ako dovolateľ len všeobecne namietal, že „zo spisu je možné dozvedieť o dôvodoch, pre ktoré sudkyňa JUDr. Viera Šebestová má byť vylúčená z konania“ a tiež, že „zo spisu vyplýva, že u nej vzhľadom k spôsobu konania v priebehu konania je možné objektívne pochybovať o jej nezaujatosti.“ Namietanej sudkyňi vytýkal tiež viaceré procesné pochybenia, ktoré však rovnako nekonkretizoval. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na ustanovenie § 14 ods. 3 O.s.p., z ktorého vyplýva, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Ak účastník také okolnosti namieta, súd na jeho námietku zaujatosti neprihliada (§ 15a ods. 5 O.s.p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť totiž len samotná okolnosť, že účastníka konania neuspokojili výsledky a priebeh doterajšieho súdneho konania. Základom pre vylúčenie zákonného sudcu môžu byť len objektívne existujúce skutočnosti, v žiadnom prípade nie to, že postup sudcu alebo jeho rozhodnutie sa nezhoduje so subjektívnymi predstavami a názormi účastníka na vecnú správnosť, zákonnosť alebo spravodlivosť súdnych rozhodnutí namietaného sudcu. Na základe uvedených úvah dospel odvolací súd k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie nebolo vydané vylúčeným sudcom.

Ďalej sa odvolací súd zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca podal dovolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. IObo/55/2011-321 z 22. novembra 2011 ako súdu odvolacieho, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. decembra 2011. Predmetné dovolanie bolo súdu prvého stupňa doručené 19. januára 2012, dátum jeho podania na poštovú prepravu nie je možné jednoznačne ustáliť, keďže podacia pečiatka pošty je nečitateľná. Aj keby bolo dovolanie žalobcu oneskorené, nič to nemení na tom, že podaním dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, žalobcovi ako dovolateľovi vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané dovolanie v zmysle ust. § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch. Uvedené platí samozrejme len za predpokladu, že na dovolateľa sa nevzťahuje oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 1 alebo 2 zákona o súdnych poplatkoch, alebo pokiaľ nebol od platenia poplatkov oslobodený rozhodnutím súdu podľa ust. § 138 O.s.p. Vzhľadom k tomu sa odvolací súd musel v prvom rade zaoberať opodstatnenosťou námietok žalobcu o jeho osobnom oslobodení od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. d/ a r/ zákona o súdnych poplatkoch.

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. r/ zákona o súdnych poplatkoch je od poplatku oslobodený navrhovateľ v konaní o určení popretej pohľadávky podľa osobitného predpisu, ktorým je v zmysle poznámky pod

čiarou 3f/ zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. V judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zhodne zastavaný názor, že pokiaľ sa navrhovateľ žalobou domáha určenia pravosti, poradia alebo výšky pohľadávky prihlásenej v konkurznom konaní vedenom podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, oslobodenie od platenia súdneho poplatku v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa na neho nevzťahuje (k uvedenému pozri napr. uznesenia z 29. januára 2008 sp. zn. 6Obo/254/2007, z 30. januára 2008 sp. zn. 3Obo/128/2007, z 24. apríla 2008, sp. zn. 1Obo/5/2008, z 26. februára 2009 sp. zn. 2Obo/4/2009).

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o súdnych poplatkoch je od poplatku oslobodený navrhovateľ v konaní náhradu škody z pracovného úrazu a choroby z povolania, v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru alebo štátnozamestnaneckého pomeru a pri uplatnení nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru alebo štátnozamestnaneckého pomeru. Svoje oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v zmysle citovaného zákonného ustanovenia žalobca odôvodňuje tým, že v prejednávanej veci si uplatňuje nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru u úpadcu, na čom nič nemení ani tá skutočnosť, že tak robí formou tzv. incidenčnej žaloby, t. j. žaloby o určenie pravosti, poradia a výšky popretej pohľadávky. S týmto tvrdením žalobcu sa odvolací súd nestotožnil. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o súdnych poplatkoch je od poplatku oslobodený o. i. navrhovateľ v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a pri uplatnení nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru. Konanie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Cbsi/48/2005 však podľa názoru odvolacieho súdu nie je takým konaním, vzhľadom na odlišný predmet konania. V tzv. incidenčnom konaní podľa § 23 ZKV rozhoduje súd o žalobe veriteľa popretej pohľadávky, podanej proti správcovi, ktorou sa žalobca domáha, aby súd určil: a/ právny dôvod pohľadávky, b/ vymáhateľnosť pohľadávky, c/ poradie pohľadávky, d/ výšku pohľadávky, e/ zabezpečenie pohľadávky zabezpečovacím právom, f/ poradie zabezpečovacieho práva. Predmetom incidenčného konania je teda zistenie, či pohľadávka pre účely zaradenia do zoznamu prihlásených pohľadávok je oprávnená alebo sporná, a to za účelom neskoršieho uspokojenia konkurzných veriteľov úpadcu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2007, sp. zn. 1Obo/136/2007). Odhliadnuc od uvedeného, pohľadávky žalobcu uplatnené prihláškou zo dňa 17. septembra 1999, ani nezodpovedajú definícii „nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru“. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní sp. zn.

5C/177/1990 súdy právoplatne rozhodli, že vylúčenie žalobcu z družstva zo dňa 28. septembra 1990 je neplatné a členský pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/177/90-110 zo 6. augusta 1992 vyplýva, že s členstvom v družstve bolo spojené aj trvanie pracovného pomeru. Z uvedeného vyplýva, že právoplatnosťou predmetného rozsudku (24. septembra 1992) sa obnovil pracovný pomer žalobcu u úpadcu. Je pritom potrebné rozlišovať medzi nárokmi z neplatného rozviazania pracovného pomeru (v zmysle § 61 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce v znení účinnom v čase neplatného skončenia pracovného pomeru odvolateľa - ďalej len „Zákonníka práce“) a nárokmi z trvajúceho pracovného pomeru (§ 130 Zákonníka práce). Zatiaľ čo nároky z neplatného rozviazania pracovného pomeru sa uplatňujú za obdobie od neplatného rozviazania pracovného pomeru až do právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti takéhoto skončenia pracovného pomeru, nároky z trvajúceho pracovného pomeru sa uplatňujú za obdobie trvania pracovného pomeru, t. j. aj za obdobie od právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, v dôsledku ktorého sa pracovný pomer obnovuje do budúcnosti. Pokiaľ si teda žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5C/177/1990 uplatňoval náhradu mzdy v celkovej výške 508 658 Sk, ktorý nárok špecifikoval tak, že za obdobie od 28.09.1990 do 31.12.1990 mu patrí náhrada ušlej mzdy vo výške 11 416 Sk, za rok 1991 vo výške 51 154 Sk, za rok 1992 vo výške 56 251 Sk, za rok 1993 vo výške 61 785 Sk, za rok 1994 vo výške 70 412 Sk, za rok 1995 vo výške 79 170 Sk, za rok 1996 vo výške 89 225 Sk a za rok 1997 vo výške 89 225 Sk, je zrejmé, že sa nejedná o nároky z neplatného rozviazania pracovného pomeru v zmysle § 61 Zákonníka práce. Pod predmetné zákonné ustanovenie potom nemožno podradiť ani nároky odvolateľa uplatnené v konaniach Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 6C/13/1992 (náhrada mzdy za nevyčerpanú dovolenku) a 9C/61/1994 (náhrada škody spôsobená nevydaním naturálnych požitkov za roky 1990 až 1994).

Pokiaľ žalobca namietal, že odvolaním napadnuté rozhodnutie je prekvapivé, vzhľadom k tomu, že za odvolania podané proti v poradí druhému a tretiemu rozsudku Krajského súdu v Bratislave (zo 6. apríla 2010 a 17. júna 2011) mu ako odvolateľovi nebol vyrubený súdny poplatok, odvolací súd k tomu poznamenáva, že novelou zákona o súdnych poplatkoch, uskutočnenou zákonom č. 273/2007 Z. z., bola s účinnosťou od 1. júla 2007 k položke 16 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch (ďalej len „sadzobník“) priradená spoločná poznámka k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16. Z prvej vety tejto poznámky vyplýva, že ak bol rozsudok zrušený v dôsledku odvolania, poplatok z odvolania proti novému rozhodnutiu súdu prvého stupňa neplatí poplatník, ktorý už raz poplatok zaplatil.

Keďže žalobca nie je oslobodený od súdnych poplatkov a zaplatenie poplatku za dovolanie je podmienkou dovolacieho konania, teda toho, aby dovolací súd mohol dovolanie účastníka prejednať a rozhodnúť o ňom, súd prvého stupňa postupoval správne, keď žalobcu podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch vyzval na zaplatenie poplatku a zároveň ho poučil, že v prípade jeho nezaplatenia dovolacie konanie zastaví. Krajský súd v Bratislave nebol viazaný tým, ako poplatkovú povinnosť odvolateľa posúdili iné senáty tohto súdu v iných (podľa názoru odvolateľa súvisiacich) konaniach, v ktorých odvolateľ vystupuje v procesnom postavení žalobcu (sp. zn. 8Cbi/6/2009 a 9Cbi/22/2009). Výzva Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbsi/48/2005-344 z 2. januára 2012 však obsahuje len odkaz na ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa poplatok za dovolanie vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku. Nie je v nej uvedená konkrétna položka sadzobníka, podľa ktorej bol poplatok dovolateľovi vyrubený. Vychádzajúc zvyšky poplatku 662 eur, môže sa odvolací súd len domnievať, že výška poplatku bola vypočítaná ako dvojnásobok sumy poplatku, ktorý bol žalobcovi vyrubený za jeho odvolanie podané proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbsi/48/05-105 z 8. decembra 2006, t. j. 2 x 10 000 Sk, čo po prepočítaní konverzným kurzom a zaokrúhlení na celé eurá nadol (§ 7 ods. 11 zákona o súdnych poplatkoch), predstavuje práve sumu 662 eur. Súdny poplatok za odvolanie bol žalobcovi vyrubený podľa položky 2b) sadzobníka v znení účinnom do 31. decembra 2008, podľa ktorého je súdny poplatok z návrhu na začatie konania v obchodných veciach 10 000 Sk, ak nemožno predmet konania oceniť peniazmi. S účinnosťou od 1. januára 2009 bola položka 2 v celom rozsahu zrušená, pričom v zmysle § 18c ods. 6 zákona o súdnych poplatkoch (prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2009), za úkony navrhnuté alebo za konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa vyberajú poplatky podľa doterajších predpisov, ak ďalej nie je uvedené inak. Z uvedeného vyplýva (argumentum a contrario), že ak sa konanie, ktoré podlieha poplatkovej povinnosti, začalo po 1. januári 2009, pri vyrubení súdneho poplatku nemožno postupovať podľa zrušenej položky 2b) sadzobníka, ale je treba aplikovať úpravu účinnú v čase začatia predmetného do volacieho konania. Takémuto výkladu nasvedčuje aj znenie prvej vety § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorej platí, že ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Správne mal preto súd prvého stupňa žalobcovi za podané dovolanie vyrubiť súdny poplatok podľa položky 1b) sadzobníka v znení účinnom v čase vzniku poplatkovej povinnosti v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, t. j. v sume 2 x 99,50 = 199 eur.

Pokiaľ súd prvého stupňa zastavil konanie o dovolaní žalobcu pre nezaplatenie súdneho poplatku vo výške 662 eur, rozhodol v rozpore s ustanovením § 10 ods. 2 písm. e/ zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého pre nezaplatenie poplatku prvostupňový súd konanie nezastaví, ak žiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej úprave podľa tohto zákona. Zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod, je v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za taký nesprávny procesný postup, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť konať pred súdom (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 1993 sp. zn. 4Cdo/70/93, uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 50/1997). Vzhľadom na uvedené odvolací súd zrušil uznesenie krajského súdu o zastavení do volacieho konania podľa ust. 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.) s tým, že súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 226 O.s.p.).

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.